

Arrest

nr. 209 875 van 24 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in haar hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 16 maart 2016 België is binnengekomen, diende op 18 maart 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 april 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad vernietigde deze beslissing in beroep (RvV 7 november 2017, nr. X).

1.3. Op 7 mei 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 7 mei 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 18/03/2016

Overdracht CGVS: 02/09/2016

U werd op 14 maart 2017 een eerste keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 14u00 tot 18u20. Op 28 maart 2018 werd u een tweede keer gehoord op het Commissariaat-generaal, van 14u15 tot 16u25. Gedurende beide onderhouden werd u bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw voogd, mevrouw Mellaerts Arlette, was gedurende beide onderhouden aanwezig. Bij het eerste onderhoud werd u bijgestaan door uw advocaat meester Van Doren Wout loco meester Verstrepen Kati. Gedurende het tweede onderhoud werd u bijgestaan door uw advocaat, meester Schellemans Jana loco meester Verstrepen Kati.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Somalisch staatsburger te zijn van Madhibaan (Kulbeer)-origine. U bent nog minderjarig. U verklaart geboren te zijn in Dhoobley in het district Afmadow van de provincie Lower Jubba. Toen u acht jaar oud was verhuisde u naar de omgeving van het dorp Makahaarey nabij Belet Hawa in de provincie Gedo. Jullie dienden te verhuizen omwille van de problemen die uw broer kende. Uw broer in kwestie, M.H.Y. verliet daarop het land en reisde naar België. In september 2010 werd hij erkend als vluchteling (CGVS-kenmerk (...)) en hij verwierf ondertussen de Belgische nationaliteit. Uw vader en een andere broer kwamen bij dit conflict om het leven. Uw moeder ging bij haar zus in een vluchtelingenkamp in Kenia wonen en u ging samen met uw twee broers en een zus bij uw oom en tante nabij Makahaarey wonen. U verklaart er steeds voor het vee te hebben gezorgd. U verklaart dat uw oom lid was van Al Shabaab en ook u en uw broers wilde overtuigen om zich bij hen aan te sluiten. Om dit te vermijden hielp uw tante u het land te verlaten. Ze nam u mee naar Belet Hawo waar u twee dagen verbleef alvorens naar Ethiopië te vertrekken. Vervolgens reisde u verder naar Soedan en door de woestijn naar Libië. Vanuit Libië ging u per boot naar Italië en van daar reisde u met de bus verder naar België. Op 18 maart 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een kopie van de verblijfsdocumenten van uw broer neer.

Op 28 april 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen sinds uw achtste tot aan uw komst naar België eind 2015 in Somalië, met name nabij Makahaarey, te hebben verbleven. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat uw kennis van de omgeving en de gebeurtenissen in deze regio in die mate tekort schoten zodat het niet aannemelijk wordt geacht dat u meer dan vijf jaar in deze regio zou hebben verbleven. Ook uw gebrekkige clankennis versterkte de stelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen tot aan uw vertrek in de regio van Belet Hawo te hebben verbleven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van recent verblijf in Somalië kon er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

U diende op 25 mei 2017 een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde in haar arrest van 07 november 2017 de beslissing van het Commissariaat-generaal. De Raad volgt de argumentatie van het Commissariaat-generaal wat betreft uw ontoereikende geografische, socio-politieke en clankennis maar oordeelt dat noch uit de beslissing van het Commissariaat-generaal noch uit het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op het Commissariaat-generaal kan blijken op basis van welke gronden uw broer werd erkend als vluchteling. Bijgevolg oordeelt de Raad dat niet eenduidig kan worden vastgesteld dat de reden op basis waarvan uw broer de vluchtelingenstatus werd toegekend geen gronden bevat die eveneens van toepassing zijn op uw eigen verzoek om internationale bescherming.

U werd hierop opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. U blijft bij uw verklaring dat u sinds uw achtste tot aan uw komst naar België eind 2015 in Somalië, in de

omgeving van het dorp Makahaarey nabij Belet Hawa in de provincie Gedo, verbleef. U verklaart verder concentratieproblemen te hebben gekend gedurende het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal waardoor u niet voldoende informatie kon verschaffen. U tracht daarop nog bijkomende informatie te geven over uw regio van herkomst. U geeft eveneens bijkomende details met betrekking tot uw reisroute. Na het gehoor bezorgt uw advocaat het Commissariaat-generaal nog bijkomende verklaringen omtrent uw beweerde regio van verblijf. U legt verder geen bijkomende documenten neer om uw relaas te staven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U kunt met name niet aannemelijk maken daadwerkelijk sinds uw achtste tot uw vertrek naar België in het dorp Makahaarey, gelegen nabij Belet Hawo in de provincie Gedo verbleven te hebben.

Tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal worden u meerdere vragen gesteld over deze plaats waar u verklaart verschillende jaren te hebben verbleven en er te hebben ingestaan voor het hoeden van het vee van uw oom en tante. Hierbij werd steeds rekening gehouden met uw jonge leeftijd (zowel op het moment van vertrek uit uw beweerde land van herkomst, op het moment van de door u gedane asielaanvraag in België als op het moment van het onderhoud voor het Commissariaat-generaal). Zelfs rekening houdend met uw profiel weet u niet te overtuigen wat betreft uw beweerde verblijf in deze regio.

Hoewel u verklaart steeds met het vee van uw tante en uw oom op pad te zijn gegaan en daarbij afstanden tot 15 km te hebben afgelegd (notities persoonlijk onderhoud dd 14.03.2017 (verder onderhoud I) p.8 en p.11) schiet uw geografische kennis van de regio schromelijk te kort. U kunt slechts twee dorpjes noemen die in de omgeving van uw oom en tante gelegen zouden zijn en slaagt er niet in enige andere plaatsen op te noemen. Met betrekking tot deze dorpjes verklaart u er alleen over te hebben gehoord en er niets van af te weten. U hoorde enkel uw broer deze twee plaatsen vernoemen maar kan niet schetsen in welke context hij over deze dorpjes zou gepraat hebben (onderhoud I p.9-10). U slaagt er verder niet in ook maar enige indicatie te geven van de richting van welke plaatsen u dan wel zou gegaan zijn wanneer u met het vee op stap ging (onderhoud I p.12). Noch de namen van enige plaatsnamen, noch de manier waarop u deze regio benoemde kunt u aangeven, wat toch uiterst opmerkelijk is voor iemand die elke dag met het vee rondtrok. Bovendien is de informatie die u aanreikt eveneens manifest onjuist. U noemt Khadijo Haji als één van de kleine plaatsjes die dichtbij waren (onderhoud I p.10). Volgens de toegevoegde kaarten dient men om dit dorp te bereiken echter eerst Belet Hawo voorbij te gaan en is het zelfs nog een heel eind voorbij Belet Hawo gelegen. Aangezien u verklaart dat Belet Hawo reeds een dagreis verwijderd is van de plaats waar u beweert te hebben verbleven kan dit dorp bezwaarlijk als een naburig dorp beschouwd worden. Dit terwijl wel een aantal andere dorpjes in de omgeving van Makahaarey kunnen worden teruggevonden. Vijf dorpjes die u genoemd worden en die nabij Makahaarey zijn terug te vinden herkent u dan weer niet (onderhoud I p.18-19). Naast deze dorpjes rond Makahaarey kunnen op de toegevoegde kaarten nog verschillende andere dorpen worden teruggevonden. Uw bewering dat in een straal van 15km geen mensen, of andere dorpen, of andere plaatsen die een naam werden gegeven kunnen worden teruggevonden is dan ook absoluut onwaar. Het valt uiterst moeilijk aan te nemen dat u, ook al was u op dat moment nog jong, op uw omzwervingen in de regio nooit ook maar enige naam van een buurdorp zou hebben opgevangen.

Ook wanneer men nog dichter bij uw eigen beleavingswereld tracht aan te leunen slaagt u er niet in te overtuigen. Uw eigen beschrijvingen van de regio waar u zich verplaatste zijn uiterst summier te noemen. U verklaart dat u te midden het niets verbleef en dat er slechts op een kleine afstand nog twee families woonden en er een plaats is om de dieren te laten drinken (onderhoud I p.7). Daarnaast noemt u enkel nog een rivier en een waterput waar jullie water vandaan haalden (onderhoud I p.9). Wanneer nogmaals wordt aangedrongen de omgeving waarin u woonde zo goed mogelijk te beschrijven stelt u enkel vaagweg dat men verder diende te gaan om het vee te laten grazen wanneer het niet regende en dat je er alleen maar bomen en koeien kon zien (onderhoud I p.11). Niet alleen is het weinig aannemelijk dat u niets kwijt zou kunnen over de omgeving waarin u meer dan vijf jaar heeft verbleven en waar u in uw eentje er op uit trok om het vee te laten grazen, het schaadt eveneens uw geloofwaardigheid dat u er niet in zou slagen een beschrijving te geven van de route die men diende te nemen om de waterput te bereiken. U beschrijft dit op geen enkele manier, u verklaart enkel een oude man te hebben gevolgd en de weg niet te kunnen beschrijven omdat het donker was (onderhoud I p.9). Indien u deze route geregeld aflegt valt het binnen de verwachtingen dat u er op zijn minst in slaagt enige herkenningspunten onderweg te benoemen. U geeft verder aan dat er geen weg loopt tussen Belet Hawa en Makahaarey (onderhoud I p.11). Op de kaarten van de regio toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er wel degelijk een weg loopt tussen Makahaarey en Belet Hawa. Bovendien zijn er niet enkel bosjes te situeren tussen beide plaatsen, zoals u beweert, maar zijn ook betrekkelijk grote vluchtelingenkampen tussen beiden gelegen.

Daarnaast bent u eveneens volledig onwetend over frappante gebeurtenissen in de regio waar u verklaart te hebben verbleven. U verklaart niets af te weten van de problemen in uw regio. U haalt enkel aan dat uw tante u vertelde dat in Belet Hawa clans vochten om de controle over de stad. Dit zorgde niet voor hevige gevechten maar enkel voor conflicten en spanningen tussen de clans (onderhoud I p.13).

U hoorde over geen andere gevechten of conflicten en u kunt enkel gokken dat Al Shabaab er soms aanvallen uitvoert (onderhoud I p.14). Uit de objectieve informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat het allerminst rustig was in de regio in de periode waarin u verklaart er te hebben verbleven. Vooreerst braken in 2011 hevige gevechten uit tussen Al Shabaab en het Somalische leger. Dit geweld bracht een grote vluchtelingenstroom op gang en dient voornamelijk gesitueerd te worden in het drielandenpunt tussen Somalië, Kenia en Ethiopië. Dit is precies waar u verklaart al die tijd verbleven te hebben. Er vielen verschillende doden, huizen werden vernield en vee werd gestolen waarna het merendeel van de burgerbevolking gevlucht is, Belet Hawa als een spookdorp achterlatend. Hoewel u nog uiterst jong was op dat moment kan worden verwacht dat u een dergelijke escalatie van geweld en volksverhuizing op zijn minst zou hebben opgemerkt. Vervolgens kon de Somalische overheid Belet Hawo veroveren maar er bleven zich incidenten voordoen met Al Shabaab. Zo was er in juni 2012 een hevig gevecht waarbij Al Shabaab de stad voor korte tijd weer kon innemen. Vervolgens braken in mei 2014 opnieuw gevechten uit in de regio tussen Doolow en Belet Hawo, exact waar u verklaart te hebben verbleven. Volgens de toegevoegde informatie vielen hierbij verschillende burgerslachtoffers. Ook hier blijkt u niets van te hebben opgevangen. Daarnaast vond nog kort voor uw vertrek een aanval door Al Shabaab plaats op het politiekantoor en een hotel in Belet Hawa. Het is weinig geloofwaardig dat u van uw tante, die om de twee à drie weken naar Belet Hawa ging (onderhoud I p.10), slechts zou vernemen hebben over enige 'spanningen' tussen clans maar dat u compleet onwetend zou zijn over grotere incidenten in de nabij gelegen stad. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt geeft u plots aan wel degelijk gehoord te hebben over hit and run-aanvallen en ontploffingen. Wanneer u echter naar een voorbeeld wordt gevraagd verwijst u naar aanvallen in Mogadishu die u via de radio heeft vernomen maar verklaart u over geen enkele aanval in Belet Hawa te hebben gehoord (onderhoud I p.17). Dat u helemaal niets zou opgevangen hebben over de gebeurtenissen in uw regio, gebeurtenissen die een onmiddellijk effect hebben op uw eigen veiligheid, schaaft, zelfs wanneer uw jonge leeftijd in rekening wordt gebracht, uw geloofwaardigheid de jaren voor uw vertrek in deze regio te hebben verbleven. In dezelfde lijn kan er op gewezen worden dat u verklaart nooit enige Ethiopische of Keniaanse troepen in de regio te hebben opgemerkt (onderhoud I p.14-15). Uit de toegevoegde informatie blijkt echter dat wel degelijk buitenlandse soldaten in de regio actief waren. Ook in deze geeft u blijk van weinig voeling met de situatie in de regio waar u verklaart gedurende de laatste zeven jaar voor uw reis naar België te hebben verbleven.

Daarentegen kon u wel enige algemene informatie verschaffen. U vernoemt en verduidelijkt het concept van Jubaland en geeft aan wie aan het hoofd staat van Jubaland (onderhoud I p.18), u vernoemt de governor van Belet Hawa (onderhoud I p.13) en u verklaart alle districten met hun hoofdstad te kunnen noemen in Lower Juba en ook nog andere steden uit Gedo (onderhoud I p.19). Het is uiterst opmerkelijk dat u wel over dergelijke gedetailleerde kennis zou beschikken maar in gebreke blijft wanneer het onderwerpen betreft die uw onmiddellijke leefwereld aangaan. Deze tentoongespreide kennis is dan ook allerminst in staat de geloofwaardigheid van uw verblijf in Makahaarey te herstellen, integendeel, dit komt sterk ingestudeerd over en schaaft opnieuw uw geloofwaardigheid. Het is vooral een gebrek aan doorleefde verklaringen over persoonlijke ervaringen en gebeurtenissen over deze periode in Makahaarey die uw beweerde verblijf in dit dorp ongeloofwaardig maken.

In haar arrest geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat zij evenmin als het Commissariaat-generaal enig geloof hecht aan uw beweerde recente herkomst van het platteland in Gedo, gelet op uw ontoereikende geografische, socio-politieke en clankennis. U werd geconfronteerd met het feit dat geen geloof gehecht werd aan uw beweerde recente herkomst van het platteland in Gedo, maar u bleef bij uw verklaring die u tijdens het eerste onderhoud met het CGVS aflegde, namelijk dat u sinds uw achtste tot aan uw komst naar België eind 2015 in Somalië, in de omgeving van het dorp Makahaarey nabij Belet Hawa in de provincie Gedo, verbleef. U werd daarop de kans geboden om bij een volgend onderhoud op het Commissariaat-generaal een verklaring te bieden voor uw gebrekkige kennis van uw laatste regio van verblijf (notities persoonlijk onderhoud dd 28.03.2018 (verder onderhoud II) p.3-4 en p.8).

Waar u gedurende dit tweede onderhoud bijkomende informatie tracht te verschaffen met betrekking tot uw vermeende laatste regio van verblijf dient er te worden op gewezen dat ook deze verklaringen niet in staat zijn uw geloofwaardigheid te herstellen.

U noemt enkele dorpjes in uw regio en beschrijft uw omgeving (onderhoud II p.9). Ook in de verklaringen bijgebracht door uw advocaat geeft u verdere informatie over uw regio, uw activiteiten en de veiligheidssituatie in de regio (zie e-mail dd 16.04.2018). Het feit dat u achteraf, nadat u voldoende op de hoogte bent over wat voor informatie van u wordt verwacht en nadat u ruimschoots de tijd heeft om dergelijke informatie te verzamelen en u daarenboven gestimuleerd werd door uw advocaat die geen objectieve partij kan worden genoemd maar louter optreedt om uw belangen te verdedigen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet in staat was spontaan dergelijke informatie over uw onmiddellijke leefomgeving te verschaffen. Er werd reeds, rekening houdend met uw voorgehouden profiel, de relatief jonge leeftijd waarop u uit de regio zou zijn gevlucht en het gegeven dat u amper scholing genoot, begrip opgebracht voor het feit dat u slechts beperkte kennis zou kunnen naar voren brengen over uw omgeving. Dat u er nu wel in zou slagen enige details te verschaffen kan allerm minst van enige spontaniteit getuigen en geeft vooral blijk van een ingestudeerde indruk.

Daarenboven dient er op gewezen dat de informatie die u momenteel verstrekt niet strookt met uw eerdere verklaringen, wat uw geloofwaardigheid nog verdere schade berokkent. Waar u eerder verklaarde tot 16 kilometer ver te gaan met uw vee (onderhoud I p.9 en p.11) vernauwt u momenteel verder uw leefwereld en verklaart u zelfs maar 100 meter van uw hut te zijn gegaan met dit vee (verklaringen toegevoegd door advocaat). Dat maakt het des te opmerkelijker dat u er nu wel in zou slagen verschillende dorpen te noemen in uw omgeving. Gedurende het tweede onderhoud noemt u vier dorpjes in de richting van Belet Hawa (onderhoud II p.9), dit terwijl u voordien slechts twee dorpen kon noemen en er geeneens in slaagde deze te situeren. U verklaarde bovendien geen plaatsen te kennen tussen Belet Hawa en de plaats waar u verbleef (onderhoud I p.10 en p.16). Bovendien werden vijf van de door u in het tweede onderhoud genoemde dorpen in de regio (onderhoud II p.9) u reeds gedurende het eerste onderhoud voorgelegd en verklaarde u deze allen niet te kennen (onderhoud I p.18-19). Slechts over één van deze dorpen had u al eerder gehoord, u situeerde dit echter niet als nabij Makahaarey (onderhoud I p.19). Nu noemt u ditzelfde dorp daarentegen als het dichtste dorp in de richting van Belet Hawa (onderhoud II p.9). De bijkomende informatie die u gedurende het tweede onderhoud verschaft ondergraaft daarmee nog verder de spontaniteit van uw eerdere verklaringen. Verder blijkt nog uit andere van uw verklaringen dat u niet alleen bepaalde zaken niet zou verteld hebben in uw eerste onderhoud maar dat u ook door uw huidige verklaringen uw eerdere verklaringen ondergraaft. Waar u stellig verklaarde dat er maar één plaats in de regio was om water te halen (onderhoud I p.9), noemt u momenteel verschillende plaatsen waar water werd verzameld (zie e-mail dd 16.04.2018). Waar u verklaarde dat er slechts twee families woonden, dat zij zich op een afstand van 5 kilometer bevonden en dat jullie verder met niemand contact hadden (onderhoud I p.8, 11 en 13), verklaart u nu alsnog vaak informatie te hebben gehad van mensen die water gingen halen (onderhoud II p.9-10). Hieruit blijkt dat uw bijkomende verklaringen allerm minst de lacunes in uw eerdere verklaringen kunnen opvullen maar dat zij integendeel de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondergraaft. De kennis die u momenteel ten toon spreidt kan aldus enkel nog het vermoeden van een ingestudeerd karakter van deze kennis vergroten.

Rekening houdend met uw voorgehouden profiel, de relatief jonge leeftijd waarop u uit de regio zou zijn gevlucht en het gegeven dat u amper scholing genoot, kan enigszins begrip worden opgebracht voor een wat beperkte kennis over de omgeving rond uw beweerde dorp. Echter, uw kennis over deze omgeving en de situatie in de regio is zo goed als onbestaande, zodat een verblijf in deze regio niet kan weerhouden worden. Ook van een jonge tiener kan er namelijk verwacht worden dat hij er in slaagt de omgeving waarin hij zich dagelijks begaf enigszins te omschrijven. Het feit dat u er op geen enkele manier in slaagt uw onmiddellijke omgeving te beschrijven schaadt uw geloofwaardigheid meer dan vijf jaar in deze regio te hebben verbleven.

Ook op basis van uw clankennis betreft slaagt u er niet in te overtuigen de laatste zeven jaar in Makahaarey nabij Belet Hawo in de provincie Gedo te hebben verbleven. Ook op dit vlak is uw kennis namelijk uiterst beperkt en gefragmenteerd. Over uw eigen clan, de Kulbeer, een subclan van de Madhibaan, kan u zo goed als niets kwijt. U verklaart dat zij een minderheidsgroep betreffen die worden gediscrimineerd en dat zij bepaalde specifieke jobs uit oefenen. U kan echter geen enkele andere subclan van de Madhibaan benoemen buiten uw eigen subclan (onderhoud I p.19).

Ook al werd u opgevoed door uw tante en verklaart u weinig sociaal contact te hebben gehad kan er verwacht worden dat u toch enigszins zicht heeft op de opdeling binnen uw eigen clan.

Temeer u uw geboortestreek verklaart te hebben verlaten na de clangerelateerde problemen die uw broer er kende. Zowel uw vader als uw broer zouden gestorven zijn ten gevolge van een clanconflict. Er kan derhalve verwacht worden dat de clan wel degelijk een rol speelde binnen uw familie en u hier enigszins vertrouwd mee zou zijn. Daarnaast weet u evenmin of er nog andere clans zijn die worden gediscrimineerd en of de Madhibaan verwant zijn met enige andere clan (onderhoud I p.20). Wanneer u de Hawrarsame worden genoemd, een andere clan uit de regio die volgens de aan het administratief dossier toegevoegde informatie eveneens met discriminatie te maken krijgt, blijkt u hier nog nooit over gehoord te hebben (onderhoud I p.18). U beweert verder het onderscheid tussen 'guri' en 'galti' te kennen maar duidt dit niet correct. U verklaart dat het om een benaming gaat waarmee op de stam wordt neergekeken (onderhoud I p.20) terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat het een onderscheid betreft tussen degene die reeds lange tijd in het gebied wonen en degene die er pas recentelijk zijn aangekomen. Aangezien u zelf een nieuwkomer was in het gebied is het opmerkelijk dat u dit onderscheid niet zou maken. Deze opmerkingen leiden er toe moeilijk geloof te kunnen hechten aan uw verblijf als Madhibaan nabij Belet Hawo. Vervolgens bent u evenzeer onwetend over de clans die in uw regio aanwezig zijn. Buiten dat u op de hoogte bent dat de Marehaan de meerderheid vormen en u twee clans noemt waartussen een clanconflict zou hebben plaatsgevonden kan u geen enkele andere aanwezige clan vernoemen. Ook van de Marehaan weet u maar één subclan te noemen (onderhoud I p.11). Zelfs van de enige familie die in uw buurt gehuisvest was kent u de clan niet (onderhoud I p.13). Ook deze gebrekkige clankennis, zelfs voor iemand op jonge leeftijd die eerder geïsoleerd zou zijn opgegroeid, is in die mate beperkt dat dit de stelling versterkt dat er geen geloof kan worden gehecht tot aan uw vertrek in de regio van Belet Hawo te hebben verbleven.

Hoewel u er niet in slaagde te overtuigen wat betreft uw Madhibaan-origine dient er evenwel worden op gewezen dat het loutere lidmaatschap van een minderheidsgroep niet automatisch tot een erkenning als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève zou leiden. Een individuele vrees voor vervolging dient aannemelijk te worden gemaakt. U haalt weliswaar aan dat uw clan wordt gediscrimineerd maar kunt dit gezien uw geïsoleerd bestaan op geen enkele manier concreet maken. U verklaart dat u racisme zou kennen indien u er gebleven was en u, net zoals uw broer, niet zou kunnen huwen met een meisje naar keuze. U verklaart echter evenzeer dat u enkel onder uw familie bleef en er derhalve niemand was die u kon discrimineren (onderhoud I p.20). Daarnaast is van een huwelijk en de mogelijke problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien nog geen sprake. Hieruit valt dan ook niet af te leiden dat u enige individuele vervolging heeft ondergaan omwille van uw etnische afkomst. Ook louter op deze basis komt u dan ook niet in aanmerking voor een erkenning als vluchteling.

Derhalve dient te worden besloten dat u op basis van uw verklaringen niet aannemelijk maakte daadwerkelijk voor uw komst naar België verbleven te hebben in het dorp Makahaarey nabij Belet Hawa in de provincie Gedo.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van recent verblijf in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Makaaray nabij Belet Hawo heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. U legde ter ondersteuning van uw asielrelaas kopieën van de verblijfsdocumenten van uw broer neer. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt dat mogelijks de gronden die leidden tot de erkenning als vluchteling van uw broer eveneens op u toepasbaar zouden kunnen zijn wijst het Commissariaat-generaal er op dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt beoordeeld. Uw broer werd louter erkend op basis van zijn afkomst uit Dhoobley en een vrees voor een gedwongen rekrutering door Al Shabaab aldaar. Deze elementen gelden louter in hoofde van uw broer en houden geen individuele vrees in uwen hoofde in. Nergens haalt u bovendien aan op basis van de vrees voor vervolging waardoor uw broer Somalië heeft verlaten zelf nog enige gevolgen te kunnen kennen. Daarenboven vroeg uw broer reeds in 2010 asiel aan. U verklaart op dat moment uw geboortedorp Dhoobley verlaten te hebben (onderhoud I p.20 en onderhoud II p.4-5). Zodoende biedt de erkenning van uw broer op basis van zijn afkomst en zijn problemen in Dhoobley op geen enkele manier uitsluitel over uw verblijfplaats gedurende de laatste zeven jaar.

U verklaart bij uw eerste onderhoud bij het Commissariaat-generaal en bij uw verschijnen voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen aan concentratieproblemen te hebben geleden waardoor u niet in staat was afdoende informatie te verschaffen (onderhoud II p.2). Echter, nergens maakte u, uw voogd of uw advocaat eerder in de procedure gewag van enige concentratieproblemen. Nergens gedurende het eerste onderhoud liet u optekenen problemen te hebben met uw concentratie. U gaf bovendien aan dat er niets was dat voor u belangrijk is waar niet over werd gepraat en dat u geen opmerkingen had bij het verloop van het onderhoud (notities persoonlijk onderhoud dd 14.03.2017 (verder onderhoud I) p.26). Nochtans werd u gedurende dit onderhoud reeds naar een verklaring gevraagd voor uw gebrekkige kennis over uw beweerde regio van recent verblijf (onderhoud I p.16-19). Evenmin legt u enige attesten neer die deze concentratieproblemen zouden kunnen staven. Zodoende kunnen de door u aangehaalde concentratieproblemen als onvoldoende zwaarwichtig worden beschouwd om de door het Commissariaat-generaal en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgestelde lacunes in uw verklaringen te nuanceren.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen of buiten Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal nochtans uitdrukkelijk gewezen steeds de waarheid te vertellen (onderhoud I p.3). De twijfels met betrekking tot uw verblijf in de regio van Belet Hawo werden meermaals geuit om u de kans te bieden hier een verklaring voor te bieden of uw verklaringen aan te passen (onderhoud I p.17-19, onderhoud II p.2-4 en p.8-9). Eveneens werd u hier door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op gewezen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft.

Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (“Vluchtelingenconventie”), artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel”.

Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de bestreden beslissing. Hij beaamt dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud niet veel informatie gaf over zijn recente herkomst, doch hij wijst erop dat hij de redenen hiervoor tijdens het tweede persoonlijk onderhoud trachtte te verklaren, en citeert uit een passage in de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat hij over concentratieproblemen beschikte. Verzoeker voert aan dat hij “tot vier maal toe [vroeg] om te mogen uitleggen wat er dan precies gebeurd was onderweg waardoor hij deze concentratieproblemen kreeg, Pas de vijfde keer mocht hij van verwerende partij zijn verhaal doen (gehoorverslag II p. 10-11). Hierop vertelde verzoeker dat bij de grensovergang tussen Ethiopie en Soedan een Somalische vrouw bij hem in de auto werd doodgeschoten, waarna hij 7 dagen in detentie heeft gezeten. Hij was ernstig ondervoed en diende dan een vijfdaagse tocht door de Sahara woestijn te lopen waarbij hij op de duur zijn eigen urine diende te drinken om niet uit te drogen. In Libië werd hij opnieuw ondervoed, mishandeld en werden twee jongens naast hem doodgeschoten. Bedekt met hun bloed diende hij zelf de dode jongens in een plastic te doen en in de auto van de bewaker te leggen. Daar is verzoeker ook ernstig ziek geworden, waarna hij in Italië zeer nipt overleefde in het ziekenhuis.

Deze gebeurtenissen vonden plaats toen verzoeker amper veertien jaar oud was. Om deze reden gaf hij aan enorme problemen te hebben gekend tijdens het eerste gehoor.

Hij stelde zo snel mogelijk weg te willen uit dit gehoor, en dergelijke vragen niet te willen beantwoorden omdat het hem deed terugdenken aan de afgelegde weg en de traumatische ervaringen onderweg.

Hij erkende inderdaad bepaalde zaken niet te hebben verteld en weinig moeite te hebben gedaan om goede verklaringen af te leggen. Hij beseft nu dat dit een slecht idee was, maar gezien zijn mentale toestand kon hij het indertijd niet opbrengen om uitgebreide en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Hoewel dit een sluitende verklaring biedt voor de moeilijkheden die verzoeker heeft ondervonden tijdens zijn eerste gehoor heeft verwerende partij dit aspect volledig genegeerd in haar beoordeling. De bestreden beslissing stelt enkel dat verzoeker dit niet tijdens zijn eerste gehoor heeft aangehaald, waardoor het geen reden kan zijn om zijn eerdere verklaringen te nuanceren.

Zowel verzoeker als diens voogd stelden echter duidelijk dat zijn mentale toestand zeer lang onopgemerkt is gebleven. Zowel tegen zijn voogd als tegen zijn broer was verzoeker steeds een stille jongeman, waardoor werd vermoed dat hij gewoon zo in elkaar zat. Nadat hij van het OKAN onderwijs naar het regulier onderwijs overstapte werd echter duidelijk dat hij ernstige concentratieproblemen had en dat het echt niet goed ging met hem. Zo is de bal aan het rollen geraakt en heeft verzoekers voogd onmiddellijk een afspraak ingepland bij Solentra om psychologische begeleiding op te starten. Er zijn echter zeer lange wachtlijsten, waardoor pas in april 2018 de eerste afspraak heeft kunnen plaatsvinden (gehoorverslag II p.2, 12).

Door de rust die verzoeker gevonden heeft tijdens zijn verblijf in België gaat het intussen beter met hem, zoals hij ook heeft aangegeven tijdens het gehoor. Hij heeft zijn broer in vertrouwen kunnen nemen over wat hij heeft meegemaakt en begint zich langzaam beter te voelen.

Net omwille van de aard van de problematiek die door verzoeker wordt aangehaald is het bijgevolg kennelijk onredelijk van verwerende partij deze van tafel te vegen omdat deze niet tijdens het eerste gehoor werd aangegeven.

Verwerende partij diende deze verklaringen in aanmerking te nemen bij de beoordeling van zijn verzoek tot internationale bescherming en het toepassen van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, quod non.

Ook UNHCR aanvaardt dat traumatische gebeurtenissen een invloed kunnen hebben op het gedrag en de verklaringen van een verzoeker :

"Post-traumatic stress disorder includes symptoms of distressing re-experiences of the events, sensory encoding of the events, conscious and unconscious avoidance of memories of the event, irritability, poor concentration and other symptoms of hyper-arousal. 53 A person may also experience these difficulties without satisfying the full range of criteria necessary to receive a psychiatric diagnosis.54

Those who have suffered traumatic events often display avoidance symptoms; that is, they avoid thinking and talking about the event, and/or avoid situations that might trigger a recall.55 This is a normal survival strategy, which would need to be suppressed to facilitate disclosure of all relevant information in an asylum interview. As such, it may be extremely difficult, very distressing and potentially detrimental for the applicant to disclose such traumatic memories.56 Moreover, the applicant may not even be conscious that he or she is avoiding triggers or situations that could cause traumatic memories to recur.57

Avoidance may explain an applicant's apparent refusal to answer a question, omission of relevant information from testimony, vagueness and apparent inconsistencies if relevant facts are recalled later in the asylum process.58

[...] Detention, whether in the country of origin or in the host state, may have an impact on the ability to record and retrieve specific details of events.

[...] Impaired memory and concentration are just two of the symptoms of post-traumatic stress disorder. The accuracy of recall can be further influenced by the other symptoms associated with the experiences of trauma, such as depression,75 anxiety, disturbed sleep, nightmares, headaches, cardiovascular symptoms, pain, and traumatic brain injury.76 It should also be noted that psychological and physical effects of trauma may also affect the applicant's behaviour. International77 and national jurisprudence,78 as well as judicial guidance,79 recognizes that the need to cope with traumatic experiences affects memory. These also acknowledge the consequent impact on an applicant's testimony and behaviour.

Naast zijn fel gebeterde mentale gezondheid heeft de eerste negatieve beslissing bovendien verzoekers ogen geopend in verband met de samenwerkingsplicht die op hem rust.

In het kader van deze samenwerkingsplicht vroeg verzoeker bijgevolg verschillende malen tijdens zijn tweede gehoor of hij bijkomende verklaringen mocht afleggen over zijn plaats van herkomst, gezien hij weet dat de ongeloofwaardigheid hieromtrent de reden is waarom zijn aanvraag de eerste keer werd afgewezen.

Dit werd telkens formeel geweigerd door verwerende partij, waarna verzoeker spontaan verklaringen begon af te leggen over zijn recentste woonplaats.

Hij wenste zijn eerdere gebrekkige verklaringen recht te zetten. Naar aanleiding hiervan stelde verwerende partij toch, ondanks de eerdere onwil, een handvol bijvragen, die verzoeker quasi allemaal kon beantwoorden (gehoorverslag II p. 9-10).

Om deze reden heeft verzoekers raadsman verwerende partij tweemaal verzocht hem nieuwe vragen over zijn herkomst te stellen, opdat verzoeker de kans zou krijgen te bewijzen effectief afkomstig te zijn uit Makahaarey/Malkariyey.

Nadat ook dit telkens formeel werd geweigerd door verwerende partij, stelde verzoeker samen met zijn voogd bijkomende schriftelijke verklaringen op, in een ultieme poging te bewijzen dat hij sedert het begin de waarheid heeft gesproken. Deze werden door verzoekers raadsman aan verwerende partij overgemaakt op het ogenblik dat verwerende partij bevestigde verzoeker niet opnieuw te willen uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud.

Verzoeker had geen andere keuze dan zijn verklaringen achteraf toe te voegen, aangezien verwerende partij hem tijdens het gehoor elke kans hiertoe heeft ontzegd. Bovendien werd tijdens de terechtzitting van Uw Raad reeds bevestigd dat de beslissing vernietigd zou worden, waardoor het geenszins aan verzoeker kan verweten dat het vijf maanden geduurd heeft na het arrest alvorens het nieuwe persoonlijk onderhoud plaatsvond.

Daarenboven zijn de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd verklaringen over zijn eigen leefwereld ('hoe zag mijn huis eruit', 'wat herinner ik me nog van de oorlog', 'hoe zag mijn dag eruit'), en was dit geen opsomming van algemeen bekende informatie zoals verwerende partij het laat uitschijnen (stuk 2).

Ten slotte is het volstrekt onduidelijk op welke basis verwerende partij stelt dat zijn raadsman verzoeker zou hebben gestimuleerd informatie op te zoeken over zijn plaats van herkomst. Zij verzocht verwerende partij enkel om hem de kans te bieden zijn verklaringen recht te zetten, gelet op de aangehaalde traumatische ervaringen, zijn jonge leeftijd en het hoger belang van het kind. Deze bewering mist dan ook elke grondslag.

Volgens artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet is het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging die de asielinstantie moet leiden tijdens het onderzoek van de asiel-aanvraag. Artikel 25 van de Procedurerichtlijn² wijst er op dat het belang van het kind de eerste overweging moet vormen. Punt 18 van de considerans van de Kwalificatierichtlijn³ herneemt de bewoordingen van de Procedurerichtlijn, maar voegt er aan toe dat de lidstaten in dit kader terdege rekening dienen te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd in maturiteit.

Voorts bevestigen artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Belgische Grondwet dat het hoger belang van het kind de eerste overweging dient te vormen bij elke beslissing die het kind aanbelangt.

Gelet op dit hoger belang van het kind, verzoekers zeer jonge leeftijd, de traumatische ervaringen die hij heeft meegemaakt op weg naar België, zijn verregaande pogingen om te voldoen aan de op hem rustende samenwerkingsplicht evenals de bijkomende verklaringen die hij heeft afgelegd, is verzoeker van mening dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven omtrent zijn mentale gezondheidstoestand gedurende de eerste maanden van zijn verblijf in België, inclusief tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij verwerende partij. Er moet hem bijgevolg minstens de kans worden geboden om zijn eerdere verklaringen omtrent zijn recente herkomst recht te zetten."

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn objectief risicoprofiel als lid van de Madhibaan-clan. Hij meent dat de bestreden beslissing verzoekers lidmaatschap van de Madhibaan-clan niet betwist, maar omwille van zijn beperkte clankennis louter zijn recente herkomst in twijfel trekt.

Bovendien haalt het verzoekschrift aan dat verzoekers broer M.H.Y. in België als vluchteling erkend werd omwille van de problemen die hij kende ten gevolge van het behoren tot de Madhibaan-clan (verzoekschrift, stukken 2-3). Hij stelt hierbij dat: "Het was hem niet toegelaten met iemand van de meerderheidsclan te huwen en riskeerde om die reden te worden gedood door haar familie. Bij dit conflict kwamen verzoekers vader en oudste broer om het leven."

Hij betoogt dat de Madhibaan-origine van verzoekers broer M.H.Y. volledig werd erkend en aanvaard door de commissaris-generaal. Logischerwijze behoort verzoeker tot dezelfde clan als zijn broer en dient zijn Madhibaan-origine eveneens te worden erkend.

Verzoeker wijst er in ondergeschikte bovendien op dat zijn relatief beperkte kennis over zijn eigen clan te verklaren valt door het feit dat hij zonder ouders opgroeide en dat zijn vader en oudste broer vermoord werden vooraleer hij van hun over zijn clan kon leren.

Verzoeker diende zijn intrek te nemen bij zijn tante op het platteland, die hem nooit veel geleerd heeft over zijn clanlijn. Gelet op zijn situatie, is het dan ook aannemelijk dat zijn clankennis beperkt is. Bovendien voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing geen rekening hield met de verklaringen die hij wel aflegde over zijn eigen clan, en die bovendien volledig in overeenstemming zijn met de landeninformatie over de Madhibaan clan en citeert enkele passages ter staving hiervan.

Verzoeker voert bovendien aan dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om verzoekers vrees voor vervolging op basis van de problemen die zijn familie in Somalië kende omwille van hun clan te onderzoeken. Hij benadrukt dat zijn gezin volledig uit elkaar gescheurd is naar aanleiding van de discriminatie en vervolging van de Ogaden-clan omwille van het huwelijk van zijn broer en dat zijn broer omwille van deze problemen in België als vluchteling wordt erkend. Deze vervolgingsfeiten worden aldus niet betwist door de commissaris-generaal. Verzoeker voert aan dat de bewering in de bestreden beslissing dat verzoeker erkend werd op basis van zijn afkomst uit Dhoobley en een vrees voor gedwongen rekrutering door Al Shabaab nergens blijkt uit het administratief dossier. Bovendien wordt noch uit verzoekers bestreden beslissing, noch uit de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus van diens broer, gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan deze vervolgingsfeiten. Verzoeker stelt dat: *“Als erkend vluchteling dient aan verzoekers broer Muzamil een zekere geloofwaardigheid te worden toegekend. Indien verwerende partij zijn verklaringen in twijfel wenst te trekken dient zij hieromtrent deugdelijk te motiveren, quod non.”* Verzoeker wijst er verder op dat hij omwille van deze problemen op achtjarige leeftijd naar Makaharey is gevlucht, dat hij daar in sociaal isolement leefde en onmogelijk kon terugkeren naar zijn dorp. Hij benadrukt aldus dat hij, los van zijn recente verblijfplaats, schade heeft geleden ten gevolge van zijn profiel als lid van een minderheidsclan, en bij terugkeer naar Somalië nog steeds het risico loopt om ernstig gediscrimineerd te worden.

Verzoeker citeert uit de landeninformatie waaruit blijkt dat de Madhibaan een bijzonder kwetsbare en achtergestelde minderheidsgroep zijn, en aldus volgens UNHCR over een risicoprofiel beschikt, dat zij een verhoogd risico lopen op rekrutering door Al Shabaab en dat zij niet kunnen rekenen op bescherming van de overheid. Verzoeker citeert tevens uit informatie van UNHCR waaruit blijkt dat in bepaalde omstandigheden kan besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een etnische groep, zonder dat er een persoonlijke vervolgingsvrees bestaat. De commissaris-generaal heeft echter geen onderzoek gevoerd naar verzoekers vrees voor vervolging op grond van verzoekers etnische afkomst, noch bevat het administratief dossier enige objectieve landeninformatie over de Madhibaan-clan. Verzoeker meent dat dit een schending vormt van de samenwerking- en onderzoekplicht van de commissaris-generaal en geeft een theoretische uiteenzetting over deze principes. Bovendien dient de commissaris-generaal na te gaan wat de risico's inhouden voor verzoeker bij zijn terugkeer naar Somalië, waarbij diens verblijf in België zijn kwetsbare situatie mogelijks heeft vergroot. Hij verwijst hierbij naar rechtspraak van het EHRM en het standpunt van UNHCR en het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen.

Verzoeker wijst er verder op dat het vluchtelingenstatuut los staat van het recente verblijf en dat niet vereist is dat een vluchteling recent in zijn land van herkomst heeft verbleven. Hij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad en het EHRM. Hij voert aan dat zijn recent verblijf enkel een rol speelt bij de toepassing van het concept 'eerste land van asiel', doch dat de bewijslast hiervoor bij de commissaris-generaal ligt. Gezien deze niet kan aantonen dat verzoeker toegang heeft tot reële bescherming in een ander land, dient zijn vrees voor vervolging onderzocht te worden ten aanzien van zijn land van herkomst, zijnde Somalië. Verzoeker benadrukt dat zijn vluchtmotieven en het risico op discriminatie geldt in heel Somalië, los van zijn recente verblijfplaats. Hij citeert uit landeninformatie waaruit blijkt dat de discriminatie van Madhibaan-clan in elk deel van Somalië zich voordoet, waaronder ook Puntland, Somaliland en Mogadishu. Hieruit volgt dat verzoeker een vrees voor vervolging heeft ongeacht waar hij zich in Somalië zou vestigen en ongeacht zijn recente verblijfplaats.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet omdat hij omwille van de verregaande discriminatie die hij ervaart als lid van een minderheidsclan het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een e-mail van verzoekers advocate van 16 april 2018 waarin verzoeker bijkomende verklaringen aflegt over zijn verblijfplaats (stuk 2);
- de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus van verzoekers broer H.Y.M. van 15 september 2010 (stuk 3);
- gehoorverslag van verzoekers broer H.Y.M. van 2 september 2010 (stuk 4);
- rapport *"Country Information and Guidance: South and central Somalia: Majority clans and minority groups"* van UK Home Office van maart 2015 (stuk 5);
- uittreksel uit het *"COI Report – South and Central Somalia – Country Overview"* van EASO (stuk 6);
- uittreksel uit *"UNHCR, International protection considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia, januari 2014"* (stuk 7);
- uittreksel uit *"ACCORD, Clans in Somalia. Report on a lecture by Joakim Gundel, COI Workshop Vienna, 15 May 2009 (Revised Edition), december 2009"* (stuk 8);
- UNHCR Position on returns to Southern and Central Somalia (Update I) van mei 2016 (stuk 9);
- uittreksel uit het *"COI Report – Somalia security situation"* van EASO (stuk 10);
- het rapport *"International protection consideration with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update III"* van UNHCR van oktober 2014 (stuk 11);
- het rapport *"Summary conclusions on international protection of persons fleeing armed conflict and other situations of violence"* van UNHCR van september 2012 (stuk 12);
- uittreksel uit *"UNHCR, Vanessa Holzer, The 1951 Refugee Convention and the Protection of Persons Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence, September 2012"* (stuk 13);
- het rapport *"Expert meeting on complementarities between international refugee law, international criminal law and international human rights law"* van UNHCR van april 2011 (stuk 14);
- uittreksel uit *"UNHCR, Interpreting Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees, april 2001"* (stuk 15);
- uittreksel uit *"BCHV, 'Waarom de meeste Syriërs vluchtelingen zijn', november 2014"* (stuk 16);
- het rapport *"No redress: Somalia's forgotten minorities"* van Minority Rights Group International van 2010 (stuk 17).

2.1.3. Ter zitting legt verzoeker met een aanvullende nota een psychologisch attest neer van Solentra van 3 september 2018 (stuk 1).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De Raad stelt vast dat, hoewel de bestreden beslissing aanvoert dat verzoeker zijn recent verblijf op het platteland van de provincie Gedo niet aannemelijk maakt, diens Somalische nationaliteit en herkomst uit Dhoobley niet wordt betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoekers broer, H.Y.M., in 2010 in België werd erkend als vluchteling. Het verzoekschrift stelt terecht dat verzoekers broer op basis van zijn herkomst uit Dhoobley en een vrees voor gedwongen rekrutering door Al Shabaab werd erkend. Bovendien blijkt uit het CGVS-gehoorverslag van H.Y.M. dat zijn vlucht uit Dhoobley ook rechtstreeks voortvloeide uit zijn problemen met de Ogaden-clan.

Uit het door verzoeker in zijn verzoekschrift toegevoegde gehoorverslag van zijn broer (verzoekschrift, stuk 4) blijkt dat deze de bescherming van het Vluchtelingenverdrag inriep op grond van een vrees voor vervolging door de Ogaden-clan omwille van zijn gemengde huwelijk in Dhoobley met iemand van deze clan als lid van de minderheidsclan Madhibaan. Hij beriep zich tevens op een vrees voor gedwongen rekrutering door Al Shabaab tijdens zijn vlucht uit Dhoobley samen met zijn echtgenote. De behoefte aan bescherming werd uitdrukkelijk erkend in hoofde van verzoekers broer met de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal van 15 september 2010: *"Na een grondige beoordeling van de motieven van uw asielaanvraag beslis ik u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen"*.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker, louter door zijn verwantschap met zijn broer die als vluchteling werd erkend, normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar is voor daden van vervolging, dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling kan vormen (Richtlijn 2011/95/EU, overweging 36). In het verzoekschrift wordt terecht aangevoerd dat de situatie in Somalië precair zou zijn in hoofde van verzoeker (verzoekschrift, stukken 5-6, 8, 10 en 17). Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij samen met zijn moeder en resterende broers en zussen op achtjarige leeftijd Dhoobley is ontvlucht omwille van de problemen van zijn broer H.Y.M. en de moord op zijn vader en broer A. (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7). Deze verklaringen zijn in overeenstemming met de verklaringen van zijn broer H.Y.M. tijdens diens CGVS-interview op 2 september 2010 (verzoekschrift, stuk 4, p. 4-5). Verzoeker verklaarde bovendien dat zijn moeder lang geleden omwille van psychische problemen naar een vluchtelingenkamp in Kenia trok, dat zij er is opgesloten in de psychiatrie en dat hij geen verdere informatie van haar heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 7; fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, stuk 20).

Gelet op het een en ander, de erkenning van verzoekers broer als vluchteling en mede in acht genomen verzoekers kwetsbare profiel, in het bijzonder de jonge leeftijd waarop hij samen met zijn broer werd geconfronteerd met problemen die hen verplicht hebben om te vluchten, verzoekers familiale situatie en de huidige psychologische problemen waarmee hij te kampen heeft en waarvoor hij nog steeds in behandeling is (aanvullende nota, stuk 1), is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van een terugkeer naar Somalië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP